

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 531/01-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Damira Kosa, kao predsjednika vijeća, te Lidiye Grubić Radaković, Josipa Budinskog, Ranka Marijana i Dražena Tripala, kao članova vijeća i sudske savjetnice Ivone Horvatić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. M. P.₁ i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 122 OKZRH odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Vukovaru od 21. svibnja 2001 godine, br. K-14/01, u sjednici održanoj 8. studenog 2005 godine, u prisutnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Mladena Pantlika,

presudio i riješio je:

I Odbija se žalba državnog odvjetnika izjavljena protiv oslobađajućeg dijela presude kojim je optuženik M. P.₂ oslobođen od optužbe, te se u tom dijelu potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

II Obustavlja se kazneni postupak protiv optuženika M. P.₁, te je tom dijelu u odnosu na opt. M. P.₁ žalba državnog odvjetnika bespredmetna.

Obrazloženje

Presudom Županijskog suda u Vukovaru od 21. svibnja 2001 godine br. K-14/01 na temelju čl. 397 Zakona o krivičnom postupku ("Narodne novine", br. 91/92, 53/91) djelomično je stavljena izvan snage presuda Županijskog suda u Osijeku od 7. listopada 1996 godine br. K-30/95 pravomoćna dana 12. veljače 1997 godine u odnosu na optuženike M. P.₁ i M. P.₂. Istom presudom temeljem čl. 340 t. 3 ZKP optuženici M. P.₁ i M. P.₂ oslobođeni su od optužbe zbog kaznenog djela iz čl. 122 OKZRH.

Protiv ove presude podnio je žalbu državni odvjetnik zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da sud drugog stupnja ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Optuženici M. P.₁ i M. P.₂ podnijeli su putem branitelja N. R. odvjetnika iz O. odgovor na žalbu, s prijedlogom da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana i potvrdi presuda suda prvog stupnja.

Ujedno je zatraženo da optuženici i branitelj budu obaviješteni o sjednici vijeća, čemu je udovoljeno, no kako sjednici nije pristupio optuženik M. P.₂, to je sjednica održana u njegovoj odsutnosti, a sjednici je bio prisutan branitelj optuženika N. R. odvjetnik iz O..

U pisanom očitovanju, koje je usmeno ponovio sjednici prisutan zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Mladen Pantlik, predloženo je da se žalba državnog odvjetnika prihvati u skladu sa žalbenim prijedlogom.

Žalba državnog odvjetnika na dio presude koji se odnosi na optuženika M. P.₁ je bespredmetna, dok u dijelu presude koji se odnosi na optuženika M. P.₂ nije osnovana.

Dana 3. listopada 2005. godine zaprimljen je dopis Županijskog suda u Vukovaru zajedno sa smrtnim listom na osnovi kojeg je utvrđeno, da je optuženik M. P.₁ umro dana 28. siječnja 2002. godine. Stoga je temeljem čl. 166 ZKP valjalo rješenjem obustaviti postupak, zbog čega je žalba državnog odvjetnika u tom dijelu bespredmetna.

Nije u pravu državni odvjetnik, kada u žalbi navodi da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno iz razloga, što sud prvog stupnja nije pravilno cijenio iskaz oštećenika dan u istrazi u odnosu na njegov izmijenjeni iskaz na glavnoj raspravi, koji je po ocjeni žalitelja neprihvatljiv zbog proteka vremena i dojma da oštećenik svojim iskazom želi pomoći optuženicima da izbjegnu kaznenu odgovornost.

Naprotiv, sud prvog stupnja nakon detaljne analize iskaza oštećenika danog u istrazi 27. lipnja 1994. godine, zatim na glavnoj raspravi dana 13. rujna 1995. godine i na glavnoj raspravi dana 16. svibnja 2001. godine, osnovano zaključuje da svi ovi iskazi oštećenika u različitim fazama postupka, iako se razilaze u pojedinim segmentima, međusobno nisu u proturječju. To iz razloga, što su prethodno dani iskazi u odnosu na posljednji iskaz, u dijelu koji se odnosi na optuženika M. P.₂, šturi i nejasni. Stoga uvjerljivo i time vjerodostojno djeluje objašnjenje oštećenika na glavnoj raspravi dana 16. svibnja 2001. godine, da je pogrešno shvaćen kada je govorio o različitim događajima u kojima su sudjelovale različite osobe.

Naime, nije sporno da je oštećenik zlostavljan pri čemu je zadobio mnogobrojne ozljede, a kao posljedica zlostavljanja uslijedila je i posttraumatska reakcija na stres kao psihičko oboljenje, no oštećenik na glavnoj raspravi sa sigurnošću tvrdi, da su mu ozljede nanosile druge osobe na mjestima gdje se nije nalazio optuženik M. P.₂. Pritom oštećenik navodi da je u najvećem dijelu zlostavljan u Mirkovcima i u manjem dijelu u Vukovaru, a zatim u Dalju kuda je tu odveden, te da se može reći da su mu upravo optuženici M. P.₁ i M. P.₂ svojim postupanjem, kada je dovezen u Vukovar, «spasili glavu», pri čemu detaljno opisuju njihove postupke u pružanju pomoći i olakšavanju stanja u kojem se nalazio.

Kada se uzme u obzir da prethodno dani iskazi ovog svjedoka, ne sadrže detaljan opis ponašanja optuženika M. P.₁ i optuženika M. P.₂, već se u tim iskazima njihova imena nalaze samo u nizu imena koja je nabrojio oštećenik kao imena i osoba koje su mu bile poznate, a sudionici su događaja u kojem je on mučen i zlostavljan, onda je njegov opis njihovog ponašanja na posljednjoj glavnoj raspravi, samo detaljno pojašnjenje prethodno danih iskaza.

Neosnovan je prigovor žalitelja, da se ovaj iskaz ne može uzeti vjerodostojnim zbog proteka vremena od događaja i nastojanja oštećenika da pomogne ovim optuženicima. To iz razloga, što se s obzirom na težinu djela i posljedice, sasvim sigurno radi o događaju koji nažalost, ostaje u sjećanju žrtve u mnogim detaljima cijeli život i ono vrlo teško blijedi, zbog čega logično, nije prihvatljiva tvrdnja žalitelja, da bi žrtva nastojala pomoći počinitelju da izbjegne kaznenu odgovornost iako je djelo počinila, kako se to neosnovano za iskaz oštećenika dan na posljednjoj glavnoj raspravi, tvrdi u žalbi državnog odvjetnika.

Stoga je žalbu državnog odvjetnika na dio presude u kojem je optuženik M. P.₂ oslobođen od optužbe, valjalo odbiti kao neosnovanu.

Kako sud drugog stupnja, ispitujući prvostupanjsku presudu po službenoj dužnosti u skladu s odredbom čl. 379 st. 1 t. 1 i 2 ZKP, nije našao da bi bila ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka, a niti povreda kaznenog zakona na štetu optuženika, to je po čl. 384 st. 1 ZKP presuđeno kao u izreci.

U Zagrebu, 8. studenog 2005 godine

Zapisničar:
Ivona Horvatić, v.r.

Predsjednik vijeća:
Damir Kos, v.r.